

ບົມດານເຢອນ - ເລກທີ ໑໒໔໖໖໖

ເປີດເຜີຍບົດສະນາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ: ສົງນຳກຽດຊັງໃນພຣະທັດສະນະຂອງເອເຊກຽນ, ຄຣິດຕະຈັກໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ແລະ ເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ

Jeff Pippenger
2024-02-07

ການເປັນຫົວໜ້າກຽດສະຫຼຸບການໃນເອເຊກຽນ ບົດທີ 8 ນັ້ນ
ນຳໄປສູ່ການທຳຜິດຂອງຄຣິດຈັກລາໂອດິເຊຍໃນວັນສຸດທ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າ ກັມລົງນະມັດສະການຕ່ວ່າງອາທິດ
ແລະດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ຮັບເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ. ໃນບົດຕໍ່ໄປ ຊຶ່ງເປັນນິມິດດຽວກັນ
ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນຄຣິດຈັກຂອງພຣະເຈົ້າໃນວັນສຸດທ້າຍ ຜູ້ຊຶ່ງໄດ້ຮັບຕາປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າ.
ຊົດສະເຕີໄວທ໌ແຈ້ງໃຫ້ພວກເຮົາຊາບວ່າ ການປະທັບຕາໃນເອເຊກຽນ ບົດທີ 9 ນັ້ນ
ເປັນອັນດຽວກັນກັບການປະທັບຕາທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໄວ້ໃນພຣະນິມິດ ບົດທີ 7.
ພຣະເຈົ້າຊຶ່ງພິພາກສາປະເທດຊາດໜຶ່ງໃນຊົ່ວຄາວທຸກສາມແລະຫົວສີຂອງມັນ,
ແລະການເປັນຫົວໜ້າກຽດສະຫຼຸບການໃນເອເຊກຽນ ໄດ້ຊີ້ບອກເຖິງການກະບົດສີຊົ່ວຄາວ ຊຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນໃນປີ 1863
ເມື່ອລາໂອດິເຊຍແອດເວັນຕົກ ໄດ້ນຳເອົາຂອງປອມແບງຂອງແຜ່ນຈາລຶກສອງແຜ່ນຂອງຮາບາກຸກ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກ
ປະທານໃຫ້ເປັນສັນຍາລັກຂອງຄວາມສຳພັນແຫ່ງພັນທະສັນຍາລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າກັບປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ
ເໝືອນດັ່ງທີ່ແຜ່ນຈາລຶກສອງແຜ່ນຂອງພຣະບັນຍັດສະຫຼຸບການ
ໄດ້ຖືກປະທານໃຫ້ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງອົດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ.

ລູກຽວຄຳຂອງອາໂຣນເປັນຮູບພາບປອມ ເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງການກະບົດ
ຊຶ່ງໄດ້ບຳກົດຂຶ້ນໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າກຳລັງຈັດທຳແຜ່ນຫີນສອງແຜ່ນ
ອັນເປັນຕົວແທນຂອງຮູບພາບແຫ່ງຄວາມຫຼົງຫວັງທີ່ເທົ່າທຽມ.
ລູກຽວຄຳຂອງອາໂຣນເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງແຜ່ນຜັງປີ 1863 ອັນເປັນຂອງປອມ ຊຶ່ງໄດ້ຖອນ
“ເຈດເທີອີ” ຂອງ Leviticus twenty-six ອອກຈາກຂ່າວສານ ພ້ອມທັງຄຳພະຍາກອນດ້ານເວລາອື່ນໆ. ດັ່ງນັ້ນ
ແອດເວັນຕົກແຫ່ງ Laodicea
ໄດ້ຕັ້ງຮູບພາບແຫ່ງຄວາມຫຼົງຫວັງຂຶ້ນຕັ້ງແຕ່ຕອນເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງປະຫວັດຂອງຕົນ
ເໝືອນດັ່ງທີ່ອາໂຣນໄດ້ກະທຳໃນປະຫວັດເລີ່ມຕົ້ນຂອງອົດສະຣາເອນບູຮານ
ແລະເໝືອນດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບໃນປະຫວັດເລີ່ມຕົ້ນຂອງອານາຈັກເໝືອນຂອງເອເຊກຽນ.

“ເຈດເທີອີ” ໃນ Leviticus ບົດ 26 ແມ່ນຄຳພະຍາກອນເລື່ອງເວລາຂ້າງອົດທີ Miller ຖືກນຳໃຫ້ເຂົ້າໃຈ,
ແລະມັນແມ່ນອັນມະນີເມັດທຳອິດແຫ່ງເວລາພະຍາກອນທີ່ຖືກວາງໄວ້ຂ້າງໜຶ່ງໃນການກະບົດຂອງປີ 1863. ປີ
1863 ເປັນຈຸດໝາຍເລີ່ມຕົ້ນຂອງການປົກຄຸມອັນມະນີແຫ່ງຄວາມຝັນຂອງ Miller
ແລະການນຳເອົາອັນມະນີແລະໝູນປອມເຂົ້າມາ. “ເຈດເທີອີ” ແມ່ນສິລາຫົວມຸມທີ່ພວກຊ່າງກໍ່ສ້າງປະຕິເສດ.
ໃນປີ 1863 ຜູ້ທີ່ເຄື່ອນເປັນຊ່າງກໍ່ສ້າງພຣະວິຫານ Millerite ໄດ້ວາງສິລາຫົວມຸມຂອງ “ເຈດເທີອີ” ໄວ້ຂ້າງໜຶ່ງ,
ແຕ່ໃນວັນສຸດທ້າຍ ບັດນີ້ສິລານັ້ນໄດ້ກາຍເປັນຫົວມຸມແລ້ວ.
ສິລານັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງພຣະສິລາແຫ່ງຍຸກສະໄໝທັງປວງ,
ແລະມັນຍັງຖືກແທນດ້ວຍວັນທີອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊຶ່ງສ້າງຂຶ້ນ,
ເພາະມັນເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງການພັກສະຫງົບວັນຊະບາໂຕສຳລັບແຜ່ນດິນ. ໃນປີ 1844, Millerite
Adventism ໄດ້ຕັ້ງໜ້າວິທະຍາສາດນະມັດສະການອັນເທັດຂອງ Jeroboam, ແລະໄດ້ເຢກອອກຈາກ
“ທີ່ຊົມມຸມຂອງພວກຜູ້ຍາະເຍື້” ຜູ້ທີ່ໄດ້ “ປັດຍິນດີ” ເນື່ອງໃນຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ.

ພວກຜູ້ກໍ່ສ້າງໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ກັບຄືນໄປຫາ "ທິປະຊຸມຂອງພວກຜູ້ເຍາະເຍີ້ຍ" ອີກເລີຍ ດັ່ງທີ່ຜູ້ພະຍາກອນຊາວຢູດາໄດ້ຖືກສັ່ງໃຫ້ກັບໄປຍັງເຢຣຸຊາເລມໂດຍທາງອື່ນ ທີ່ບໍ່ແມ່ນທາງທີ່ໄດ້ນຳລາວໄປສູ່ປີ 1844. ທາງທີ່ໄດ້ນຳລາວໄປສູ່ປີ 1844 ນັ້ນ ແມ່ນທາງທີ່ລາວໄດ້ອອກມາຈາກມັນ ຊຶ່ງກໍຄືນກິາຍໂບຣເຕສແຕນ, ແລະໃນປະຫວັດສາດນັ້ນ ນິກາຍໂບຣເຕສແຕນໄດ້ກ້າຍເປັນນິກາຍໂບຣເຕສແຕນທີ່ຕົກຕຳໃນຄວາມເຊື່ອ. ພວກຜູ້ກໍ່ສ້າງໄດ້ຖືກບັນຊາບໃຫ້ກັບຄືນໄປຫາ "ທິປະຊຸມຂອງພວກຜູ້ເຍາະເຍີ້ຍ" ອີກເລີຍ, ແລະພວກເຂົາຍັງໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ກັບອາຫານຂອງພວກນັ້ນ ຫຼືດື່ມນ້ຳຂອງພວກນັ້ນ. ພວກຜູ້ກໍ່ສ້າງໄດ້ກັບມາມີອິດທິພົນໃນມືຂອງທູດສະຫວັນໃນປີ 1840, ແລະອາຫານນັ້ນກໍ່ຫວານຢູ່ໃນປາກຂອງພວກເຂົາ.

ການກິນແລະການດື່ມໃນຄຳພະຍາກອນ ເປັນຕົວແທນຂອງວິທີການທີ່ໃຊ້ໃນການສຶກສາພຣະຄຳພີ. ພວກມັນເລີ່ມໄດ້ຮັບວິທີສະເພາະອັນໜຶ່ງໃນການສຶກສາພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະຫຼັກການເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ກ່ອນໃຫ້ເກີດຂ່າວສານຕາມພຣະຄຳພີທີ່ຕົກຕຳໂດຍສົນເຊີງຈາກຂ່າວສານທີ່ກັບມາເທວະວິທະຍາແຫ່ງໂບຣເຕສແຕນຕໍ່ຜູ້ຕົກຕຳຈາກຄວາມເຊື່ອ ແລະຄາທອລິກ ໄດ້ຜະລິດຂຶ້ນດ້ວຍວິທີການອັນເສື່ອມຊາມຂອງພວກເຂົາ. ບັນດາຜູ້ກໍ່ສ້າງ, ຜູ້ຊຶ້ງກໍ່ແມ່ນສາດສະດາແຫ່ງຢູດາ, ບໍ່ຄວນກັບໄປກິນ ຫຼືດື່ມ ຈາກວິທີການຂອງໂບຣເຕສແຕນຕໍ່ຜູ້ຕົກຕຳຈາກຄວາມເຊື່ອ ຫຼືຂອງຄາທອລິກແຕ່ຢ່າງໃດ. ສາດສະດາແຫ່ງຢູດາໄດ້ຮັບສິ່ງນັ້ນແທ້ໆ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຊີ້ບອກວ່າ ແອດເວນຕິສຕ໌ແຫ່ງລາໂອດິເຊຍຈະເຮັດສິ່ງນັ້ນເລີຍກັນໃນປີ 1863, ເພາະໃນປີ 1863 ພວກເຂົາໄດ້ນຳໃຊ້ຂໍ້ຕົກຕຳແຍ້ງທາງເທວະວິທະຍາຂອງໂບຣເຕສແຕນຕໍ່ຜູ້ຕົກຕຳຈາກຄວາມເຊື່ອເພື່ອປະຕິເສດການນຳໃຊ້ "ເຈດໂທອີ" ຂອງມົນເລີ, ແລະດ້ວຍເຫດນັ້ນຈຶ່ງສ້າງຕັ້ງຮູບເຄົາລົບແຫ່ງຄວາມຫຼົງຫວງຂອງອາໂຣນ ແລະຂອງເຢໂຣໂບອາມ. ດັ່ງນັ້ນ ຄົນຮຸ່ນທຳອິດຂອງແອດເວນຕິສຕ໌ແຫ່ງລາໂອດິເຊຍຈຶ່ງໄດ້ເລີຍຕົນຂຶ້ນ.

ຫຼັງຈາກທີ່ຜູ້ພະຍາກອນຈາກແຂວງຢູດາໄດ້ປະສານກັບ Jeroboam ແລ້ວ ທ່ານກໍ່ເລີຍອອກເດີນທາງກັບໄປຢູດາ ແຕ່ທ່ານບໍ່ເຄີຍໂປຣອດ. ຜູ້ພະຍາກອນນີ້ເປັນຕົວແທນຂອງ Adventism ແຫ່ງ Laodicea ຊຶ່ງ ຕາມການຊົງດົນໃຈ ໄດ້ເຂົ້າມາໃນຂະບວນການ Millerite ໃນປີ 1856. Sister White ບໍ່ເຄີຍຖອຍຫຼັງຈາກການລະບຸວ່າ Adventism ແມ່ນ Laodicea ແລະບໍ່ມີຫຼັກຖານໃນພຣະຄຳພີວ່າ Laodicea ເຄີຍປ່ຽນແປງ. ມີບຸກຄົນບາງຄົນທີ່ອອກຈາກປະສົບການ Laodicea ສ່ວນຕົວຂອງຕົນໄດ້ແຕ່ໃນຖານະເປັນຄຣິສຕະຈັກ Laodicea ຈະຖືກຄາຍອອກຈາກພຣະໂອດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພາະວ່າ Laodicea ໝາຍເຖິງ "ປະຊາຊົນທີ່ຖືກພິພາກສາ." Adventism ໃຊ້ຄຳນິຍາມນີ້ເພື່ອອ້າງວ່າຕົນເປັນຕົວແທນຂອງຄຣິສຕະຈັກທີ່ດຳລົງຢູ່ໃນຊ່ວງເວລາແຫ່ງການພິພາກສາໃນສະຖານະບໍ່ລົບຊຸດໃນສະຫວັນ. ໃນຄວາມຕາບອດຂອງພວກເຂົາ ພວກເຂົາຍອມຮັບອົງປະກອບແຫ່ງການພິພາກສາສືບສວນຂອງຄວາມໝາຍຂອງ Laodicea ແຕ່ບໍ່ສາມາດເຫັນການພິພາກສາເພື່ອປະຕິບັດໃຫດ ຊຶ່ງຖືກສະແດງຢ່າງຊັດເຈນຢູ່ໃນຊີຂອງພວກເຂົາ.

ແລະຈົ່ງຂຽນເຖິງທູດແຫ່ງຄຣິດຈັກຂອງຊາວລາໂອດິເຊຍວ່າ: ພຣະອົງຜູ້ເປັນອາແມນ, ພະຍານຜູ້ສັດຊື່ ແລະ ທ່ຽງແທ້, ຜູ້ເປັນປະຖົມແຫ່ງການຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຕັດດັ່ງນີ້ວ່າ: ເຮົາຮູ້ຈັກການງານຂອງເຈົ້າ, ວ່າເຈົ້າບໍ່ເຢັນ ຫຼື ຮ້ອນ: ເຮົາປາຖະໜາໃຫ້ເຈົ້າເຢັນ ຫຼື ຮ້ອນ. ເພາະສະນັ້ນ ເນື່ອງຈາກເຈົ້າອຸ່ນໆ, ແລະ ບໍ່ເຢັນ ຫຼື ຮ້ອນ, ເຮົາຈະຄາຍເຈົ້າອອກຈາກປາກຂອງເຮົາ. ເພາະເຈົ້າເວົ້າວ່າ, ເຮົາມັງມີ, ແລະ ເພີ່ມພູນດ້ວຍຊັບສິນ, ແລະ ບໍ່ຕ້ອງການສິ່ງໃດເລີຍ; ແຕ່ບໍ່ຮູ້ວ່າເຈົ້າເປັນຄົນນຳສົມເພດ, ໜ້າອະນາດ, ຍາກຈົນ, ຕາບອດ, ແລະ ເປື້ອນກາຍ. ພຣະນິມິດ 3:14–17.

ຜູ້ພະຍາກອນຊາວຢູດາໃນທີ່ສຸດກໍ່ຖືກຟັງໄວ້ຮ່ວມກັບຜູ້ພະຍາກອນປອມຜູ້ທີ່ຫຼອກລວງເຂົ້າໃຫ້ກັບອາຫານຂອງຕົນແລະດື່ມເຄື່ອງດື່ມຂອງຕົນ. ພວກເຂົາທັງສອງລົງເອົາຢູ່ໃນອຸບັດຊະຍາ, ແລະຜູ້ພະຍາກອນມຸສາແຫ່ງເບັດເອນ (ຄຣິດຕະຈັກປອມ) ເອີ້ນເຂົາວ່າ ພົນອັງ ເມື່ອເຂົາຕາຍ.

ໃນເບັດເອນມີຜູ້ພະຍາກອນເຖົ້າຄົນໜຶ່ງອາໄສຢູ່; ແລະບຸດຊາຍຂອງລາວໄດ້ມາເລົ່າໃຫ້ລາວຟັງເຖິງບັນດາການທັງປວງທຶນແຫ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳໃນວັນນັ້ນທີ່ເບັດເອນ; ແລະຖ້ອຍຄຳທີ່ທ່ານໄດ້ກ່າວແກ່ກະສັດພວກເຂົາກໍໄດ້ລົງໃຫ້ບໍດີາຂອງຕົນຟັງດ້ວຍ. ແລະບໍດີາຂອງພວກເຂົາຖາມວ່າ, "ທ່ານໄປທາງໃດ?" ເພາະບຸດຊາຍຂອງລາວໄດ້ເຫັນວ່າຄົນແຫ່ງພຣະເຈົ້າຜູ້ມາຈາກຢູດາໄປທາງໃດ. ແລ້ວລາວເວົ້າກັບບຸດຊາຍຂອງລາວວ່າ, "ຈົ່ງຈັດອານໃສ່ຫຼັງລາໃຫ້ຂ້ອຍ." ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງຈັດອານໃສ່ຫຼັງລາໃຫ້ລາວ; ແລະລາວກໍຂຶ້ນນັ້ນໄປ, ແລ້ວຕິດຕາມຄົນແຫ່ງພຣະເຈົ້າໄປ ແລະພົບທ່ານນັ້ນຢູ່ໃຕ້ຕົ້ນໂອກ; ແລະລາວຖາມທ່ານວ່າ, "ທ່ານແມ່ນຄົນແຫ່ງພຣະເຈົ້າຜູ້ມາຈາກຢູດາຫຼື?" ທ່ານຕອບວ່າ, "ແມ່ນຂ້ອຍ." ແລ້ວລາວກ່າວແກ່ທ່ານວ່າ, "ຈົ່ງກັບບ້ານໄປກັບຂ້ອຍ ແລະກິນເຂົ້າ." ແຕ່ທ່ານຕອບວ່າ, "ຂ້ອຍອາດກັບໄປກັບທ່ານບໍ່ໄດ້ ຫຼືເຂົ້າໄປກັບທ່ານກໍບໍ່ໄດ້; ທັງຈະບໍ່ກິນເຂົ້າ ຫຼືດື່ມນ້ຳກັບທ່ານໃນສະຖານທີ່ດ້ວຍ; ເພາະວ່າໂດຍພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວໄວ້ແກ່ຂ້ອຍວ່າ, 'ເຈົ້າຈະບໍ່ກິນເຂົ້າ ຫຼືດື່ມນ້ຳຢູ່ທີ່ນັ້ນ ແລະຈະບໍ່ຫັນກັບໄປຕາມທາງທີ່ເຈົ້າມາ.'" ລາວກ່າວແກ່ທ່ານວ່າ, "ຂ້ອຍກໍເປັນຜູ້ພະຍາກອນເໝືອນກັນກັບທ່ານ; ແລະທູດສະຫວັນອົງໜຶ່ງໄດ້ເວົ້າກັບຂ້ອຍໂດຍພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວວ່າ, 'ຈົ່ງພາລາວກັບໄປກັບເຈົ້າເຂົ້າໃນເຮືອນຂອງເຈົ້າ ເພື່ອໃຫ້ລາວກິນເຂົ້າ ແລະດື່ມນ້ຳ.'" ແຕ່ລາວໄດ້ຕົວະທ່ານ. ດັ່ງນັ້ນທ່ານຈຶ່ງກັບໄປກັບລາວ ແລະໄດ້ກິນເຂົ້າໃນເຮືອນຂອງລາວ ແລະດື່ມນ້ຳ. ແລະເມື່ອພວກເຂົານັ່ງຢູ່ທີ່ຕະຫຼານນັ້ນ, ພຣະຄຳຂອງພຣະຢາເວໄດ້ມາເຖິງຜູ້ພະຍາກອນຜູ້ທີ່ໄດ້ພາທ່ານກັບມານັ້ນ; ແລະລາວໄດ້ຮ້ອງປະກາດແກ່ຄົນແຫ່ງພຣະເຈົ້າຜູ້ມາຈາກຢູດາວ່າ, "ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, 'ເນື່ອງຈາກເຈົ້າໄດ້ຂັດຂຶ້ນຕໍ່ພຣະໂອຖຂອງພຣະຢາເວ ແລະບໍ່ໄດ້ຮັກສາພຣະບັນຊາທີ່ພຣະຢາເວພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າໄດ້ບັນຊາເຈົ້າໄວ້, ແຕ່ໄດ້ຫັນກັບມາ ແລະໄດ້ກິນເຂົ້າ ພ້ອມທັງດື່ມນ້ຳໃນສະຖານທີ່ທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວແກ່ເຈົ້າວ່າ, 'ຢ່າກິນເຂົ້າ ແລະຢ່າດື່ມນ້ຳ'; ລາກສົບຂອງເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປສູ່ອຸປະໂຫຍດຂອງບັນພະບຸລຸດຂອງເຈົ້າ.'" 1 ກະສັດ 13:11–22.

ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງໃນລະດູຮ້ອນປີ 1844 ປະກອບດ້ວຍການຊີ້ບອກວ່າ ບັນດາຄຣິດຈັກໂບຣເຕສຕັ້ງໄດ້ຕົກຕຳລົງ ແລະໄດ້ກ້າຍເປັນບຸດສາວຂອງຄາທອລິກ. ອັດເວນຕິດແບບມິນເລີໄດ້ເອີ້ນຊາຍແລະຍິງໃຫ້ອອກຈາກນິກາຍເຫຼົ່ານັ້ນ ເພາະວ່າການຢູ່ໃນນິກາຍເຫຼົ່ານັ້ນຕໍ່ໄປໝາຍເຖິງຄວາມຕາຍຜ່າຍວິນຍານ ແລະຄວາມຕາຍອັນເປັນນິດ. ຜູ້ພະຍາກອນຕົວະແຫ່ງເບັດເອນເປັນຕົວແທນຂອງລະບົບສາສະໜາທີ່ເຢໂຣໂບອາມໄດ້ສະຖາປະນາຂຶ້ນໃນເບັດເອນ. ມັນເປັນລະບົບທີ່ໄດ້ຕັ້ງຮູບຈຳລອງໃຫ້ແກ່ສັດຮ້າຍ, ແລະສັດຮ້າຍທີ່ຖືກລອກແບບນັ້ນຄືສັດຮ້າຍແຫ່ງຄາທອລິກ. ພວກໂບຣເຕສຕັ້ງຍັງຄົງລະບຸຕົນເອງວ່າເປັນໂບຣເຕສຕັ້ງ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍຍັງຄົງຖືວິນຍານຂອງຄວາມທົດເປັນວັນນະມັດສະການ ຊຶ່ງເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງອຳນາດຂອງຄາທອລິກ.

ພວກໂບຣເຕສແຕນອ້າງວ່າຕົນເປັນໂບຣເຕສແຕນ, ທັງໆທີ່ຄຳນິຍາມພຽງຢ່າງດຽວຂອງຄຳວ່າ ໂບຣເຕສແຕນ ແມ່ນການຄັດຄ້ານໂຮມ; ແລະໃນການເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ ການປະກາດຕົນຂອງພວກເຂົາກໍເປັນຮູບພາບຂອງຄຣິດຈັກໂຮມັນ, ເພາະນາງກໍປະກາດວ່າຕົນເປັນສະຖາບັນຄຣິດສະຕຽນ ທັງໆທີ່ນາງບໍ່ມີການຮັບຮອງຈາກພຣະຄຳພີສຳລັບຂໍ້ອ້າງນັ້ນ. ຂໍ້ອ້າງຂອງນາງຕັ້ງຢູ່ເທິງອຳນາດອັນຫວ່າງເປົ້າຂອງຂະນົບທຳນຽມແລະປະເພນີ, ຊຶ່ງເປັນອຳນາດຈອມປອມອັນດຽວກັນທີ່ພວກໂບຣເຕສແຕນນິຍົມໃຊ້ ເມື່ອພວກເຂົາອ້າງວ່າຕົນເປັນໂບຣເຕສແຕນ. ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນອັນດຽວກັນທີ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊາວເຊເວັນທ໌-ເດ ແອັດເວນຕິສ ຕາບອດຈົນເຊືອວ່າ ໃນຖານະທີ່ເປັນຊາວເລີດິເຊຍ ພວກເຂົາຍັງຄົງຢູ່ໃນຄວາມສຳພັນແຫ່ງພັນທະສັນຍາທີ່ບໍ່ອອດໄພ. ນີ້ແມ່ນອຳນາດຈອມປອມອັນດຽວກັນທີ່ອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານໄດ້ປະກາດ ເມື່ອພວກເຂົາກ່າວວ່າ,

“ພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງ, ພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງ ຄືພວກເຮົາ.”

ຄຳເຕືອນນັ້ນບໍ່ໄດ້ຖືກຮັບຟັງໂດຍຊົນຊາດຢິວ. ພວກເຂົາໄດ້ລົ້ມພຣະເຈົ້າ
ແລະສູນເສຍຄວາມສຳນຶກເຖິງສິດພິເສດອັນສູງສົ່ງຂອງຕົນໃນຖານະເປັນຜູ້ແທນຂອງພຣະອົງ.
ພຣະພອນທິພວກເຂົາໄດ້ຮັບບໍ່ໄດ້ນຳພຣະພອນມາສູ່ໂລກ.
ຂໍ້ໄດ້ປຸງບຸກຄົນຂອງພວກເຂົາຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອການຍົກຍ່ຕົນເອງ.
ພວກເຂົາໄດ້ບັນຊີຈາກພຣະເຈົ້າການຮັບໃຊ້ພຣະອົງຊົງຮຽກຮ້ອງຈາກພວກເຂົາ
ແລະພວກເຂົາໄດ້ບັນຊີຈາກເພື່ອນມະນຸດຂອງຕົນຄຳແນະນຳທາງສາສະໜາ ແລະແບບຢ່າງອັນບໍ່ລົ້ມ.
ເໝືອນດັ່ງຊາວໂລກກ່ອນນຳຖ້ວມ
ພວກເຂົາໄດ້ດຳເນີນຕາມຈົນຕະນາການຊົ່ວຮ້າຍທຸກປະການຂອງໃຈຕົນ. ດັ່ງນັ້ນ
ພວກເຂົາຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ສິ່ງສັກສິດກາຍເປັນເລື່ອງນຳເຍາະເຍີ້ຍ ໂດຍກ່າວວ່າ ‘ພຣະວິຫານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ພຣະວິຫານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຄືສົງເຫງົ້າ’ (Jeremiah 7:4), ໃນຂະນະດຽວກັນນັ້ນ
ພວກເຂົາກໍກຳລັງບໍດີເບື້ອນພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ, ລົບຫລຸ້ນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ,
ແລະເຮັດໃຫ້ສະຖານບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງເປັນເປົ້າ.

“ພວກຜູ້ຊົງສວນອະງຸ່ນທີ່ໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ດູແລສວນອະງຸ່ນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ໄດ້ບໍ່ສັດຊື່ຄວາມໄວ້ວາງໃຈທີ່ມີອຸບັດໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ.
ພວກບໍ່ໂຮຫດແລະພວກຄູອາຈານບໍ່ໄດ້ເປັນຜູ້ສອນສັງປະຊາຊົນຢ່າງສັດຊື່.
ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາເຖິງຄວາມດີແລະພຣະກະລຸນາຂອງພຣະເຈົ້າ
ພ້ອມທັງສົດອັນຊອບທຳຂອງພຣະອົງທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮັກແລະການຮັບໃຊ້ຈາກພວກເຂົາ.
ພວກຜູ້ຊົງສວນອະງຸ່ນເຫຼົ່ານີ້ສະແຫວງຫາສະຫງ່າລາສີຂອງຕົນເອງ.
ພວກເຂົາປາຖະໜາທີ່ຈະຍຶດເອົາຜົນຜະລິດຂອງສວນອະງຸ່ນໄວ້ເປັນຂອງຕົນ.
ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາພາກພຽນກະທຳຄືການດຶງດູດຄວາມສົນໃຈແລະການຖອນກຽດແກ່ຕົນເອງ.” Christ’s
Object Lessons, 292.

ໃນປີ 1863 ຂະບວນການຂອງພວກ Millerites ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ,
ແຕ່ມັນໄດ້ຢຸດເຊົາທີ່ຈະເປັນຂະບວນການຂອງພວກ Philadelphians ຕັ້ງແຕ່ປີ 1856 ແລ້ວ.
ການປະຕິເສດຂ່າວສານຂອງໄມເຊ (the “seven times”), ຊຶ່ງໄດ້ຖືກນຳສະເໜີໂດຍເວລີຢາ (William Miller)
ໄດ້ຖືກປະຕິເສດ, ແລະການປະຕິເສດນັ້ນໄດ້ຕັ້ງຢູ່ເທິງວິທີການຂອງຜູ້ພະຍາກອນເທັດແຫ່ງ Bethel. ປີ 1863
ເປັນຈຸດສິ້ນສຸດຂອງຫົກສິບຫ້າປີທີ່ໄດ້ລົ້ມຕົ້ນໃນປີ 1798,
ແລະເປັນຈຸດສິ້ນສຸດຂອງຄຳພະຍາກອນໃນພຣະທຳອົງຊາຢາບົດທີ່ຈັດ.

ແລະເຫດການໄດ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນສະໄໝຂອງອາຮາດ ບຸດຂອງໂຢທາມ ບຸດຂອງອຸດຊີຢາ ກະສັດແຫ່ງຢູດາ ວ່າ
ເຮຊິນ ກະສັດແຫ່ງຊີເຣຍ ແລະ ເປກາ ບຸດຂອງເຣມາລີຢາ ກະສັດແຫ່ງອີສຣາເອນ
ໄດ້ຂຶ້ນໄປຕໍ່ສູ້ກັບກັບເຢຣຸຊາເລັມ ແຕ່ບໍ່ອາດຊະນະເລື່ອງນັ້ນໄດ້. ແລະມີການລາຍງານແກ່ວົງວານດາວິດວ່າ,
“ຊີເຣຍໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມພັນທະກັບເອຟຣາອິມ.” ແລ້ວໃຈຂອງພຣະອົງ ແລະໃຈຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ
ກໍສັ່ນໄຫວ ດັ່ງຕົນໄມໃນປ່າສັ້ນໄຫວດ້ວຍລົມ. ແລ້ວພຣະຢາເວໄດ້ກ່າວແກ່ເອຊາຢາວ່າ, “ບັດນີ້
ຈົ່ງອອກໄປພົບອາຮາດ ທັງເຈົ້າ ແລະ ເຊອາຣຢາຊຸບ ບຸດຂອງເຈົ້າ ທີ່ປາຍທ່ນ້ຳຂອງສະລະເໝືອ
ຕາມທາງຫຼວງໄປສູ່ທັງຂອງຊ່າງພອກຜ້າ; ແລະຈົ່ງກ່າວແກ່ພຣະອົງວ່າ, ‘ຈົ່ງລະວັງ ແລະຈົ່ງສະຫງົບໃຈໄວ້;
ຢ່າຢ້ານ ແລະຢ່າໃຫ້ໃຈຂອງເຈົ້າອ່ອນລົງ ເພາະສອງປາຍຂອງຂອນໄຟທີ່ຍັງຄຸກຄວັນຢູ່ນີ້ ຄື
ເພາະຄວາມໂກດຮ້າຍອັນຮຸນແຮງຂອງເຮຊິນກັບຊີເຣຍ ແລະຂອງບຸດເຣມາລີຢາ. ເນື່ອງຈາກຊີເຣຍ
ເອຟຣາອິມ ແລະບຸດເຣມາລີຢາ ໄດ້ວາງແຜນຮ້າຍຕໍ່ຕ້ານເຈົ້າ ໂດຍກ່າວວ່າ,
“ໃຫ້ພວກເຮົາຂຶ້ນໄປຕໍ່ສູ້ກັບຢູດາ ແລະເຮັດໃຫ້ມັນຫວາດຫວັ່ນ
ແລະໃຫ້ພວກເຮົາຈະຊ່ອງໄຫວໃນນັ້ນເພື່ອພວກເຮົາ ແລະຕັ້ງກະສັດອົງໜຶ່ງຂຶ້ນໃນທ່າມກາງມັນ ຄື
ບຸດຂອງຕາເບອານ.” ດັ່ງນັ້ນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕັດວ່າ, “ມັນຈະບໍ່ຕັ້ງຢູ່ ແລະຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນ.

ເພາະຫົວໜ້າຂອງຊີເຣຍຄື ດາມັດຊັດ ແລະຫົວໜ້າຂອງດາມັດຊັດຄື ເຣຊິນ; ແລະພາຍໃນຫົກສິບຫ້າປີ ເອຟຣາອິມຈະແຕກຫັກຈົນບໍ່ເປັນຊົນຊາດອີກຕໍ່ໄປ. ແລະຫົວໜ້າຂອງເອຟຣາອິມຄື ສະມາເຣຍ ແລະຫົວໜ້າຂອງສະມາເຣຍຄື ບຸດຂອງເຣມາລິຍາ. ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອ ແນ່ນອນວ່າພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກສະຖາປະນາໃຫ້ໝັ້ນຄົງ." ເອຊາຍາ 7:1-9.

ຄຳພະຍາກອນຫົກສິບຫ້າປີໃນຂໍ້ທີ່ແປດ ຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າ "ພາຍໃນ" ຊ່ວງເວລາຫົກສິບຫ້າປີນັ້ນ ອານາຈັກພາກເໜືອຂອງສິບເຜົ່າຈະຖືກນຳໄປເປັນເຊື້ອ. ນິມິດນັ້ນໄດ້ຖືກບັນທຶກໃນປີ 742 ກ່ອນຄຣິດການ, ແລະສິບເກົ້າປີຕໍ່ມາ ໃນປີ 723 ກ່ອນຄຣິດການ, ເອຟຣາອິມໄດ້ຖືກກະຈັດກະຈາຍ ແລະຖືກນຳໄປເປັນເຊື້ອໂດຍຊາວອັດຊີເຣຍ. ໃນປີ 677 ກ່ອນຄຣິດການ, ເມື່ອຄົບຫົກສິບຫ້າປີ ກະສັດມະນັດເຊໄດ້ຖືກຈັບ ແລະຖືກນຳໄປບາບີລ໌. ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນໃນປີ 742 ກ່ອນຄຣິດການ ໝາຍເຖິງສົງຄາມກາງເມືອງລະຫວ່າງອານາຈັກພາກເໜືອແລະອານາຈັກພາກໃຕ້ຂອງອິສະຣາເອນ, ເຊິ່ງດຽວກັນກັບປີ 1863 ທີ່ໝາຍເຖິງຈຸດໃຈກາງຢ່າງແທ້ຈິງຂອງສົງຄາມກາງເມືອງໃນສະຫະລັດອາເມລິກາລະ ຫວ່າງພາກເໜືອແລະພາກໃຕ້.

ຄຳພະຍາກອນນັ້ນໄດ້ຖືກປະກາດໂດຍອີຊາຍາໃນແຜ່ນດິນອັນຮຸ່ງໂລດຕາມຕົວອັກສອນ (ຢູດາ), ແລະຄຳພະຍາກອນຂອງປີ 1863 ໄດ້ສຳເລັດລົງໃນແຜ່ນດິນອັນຮຸ່ງໂລດຜ່າຍວິນຍານ (ສະຫະລັດອາເມລິກາ).

ມີໝູ່ໝາຍສາມປະການຢູ່ພາຍໃນຄຳພະຍາກອນຫົກສິບຫ້າປີ. ສົງຄາມພາຍໃນປີ 742 BC ໄດ້ຖືກຕິດຕາມຕໍ່ມາອີກສິບເກົ້າປີໂດຍການກະຈັດກະຈາຍຂອງອານາຈັກພາກເໜືອ ໃນປີ 723 BC. ໃນຕອນສິ້ນສຸດຂອງຫົກສິບຫ້າປີ ອານາຈັກພາກໃຕ້ໄດ້ຖືກກະຈັດກະຈາຍ. ຄຳພະຍາກອນນີ້ ລວມທັງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແລະຈຸດສິ້ນສຸດຂອງມັນ ເປັນຕົວແທນຂອງ "ຄວາມພໍ້ໂລດ" ຂອງພຣະເຈົ້າທັງສອງຄັ້ງທີ່ມີຕໍ່ອານາຈັກພາກເໜືອແລະອານາຈັກພາກໃຕ້; ແລະຄວາມພໍ້ໂລດທັງສອງນັ້ນ ຖືກນຳໜ້າດ້ວຍຊ່ວງເວລາສິບເກົ້າປີຢູ່ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງມັນ ແລະຕໍ່ມາຍັງຖືກຕາມຫຼັງອີກດ້ວຍອີກສິບເກົ້າປີ ຫຼັງຈາກການສຳເລັດຜົນຂອງມັນ.

ໂຄງສ້າງແບບໂຄອາສຕິກທັງໝົດນີ້ໃຫ້ເຫັນໄລຍະເວລາໜຶ່ງຂອງສົງຄາມກາງເມືອງລະຫວ່າງຜ່າຍເໜືອແລະຜ່າຍໃຕ້ ຊຶ່ງເປັນເຄື່ອງໝາຍທັງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແລະຈຸດສິ້ນສຸດ. ທ່າມກາງລະຫວ່າງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແລະຈຸດສິ້ນສຸດນັ້ນ, ຄູ່ບໍລະບົກທັງສອງຜ່າຍໃນສົງຄາມກາງເມືອງໄດ້ຖືກກວາດຕ້ອນເຂົ້າໄປສູ່ຄວາມເປັນທາດ, ແລະໃນຫົກສິບຫ້າປີ ທີ່ພວກເຂົາຖືກຮວບຮວມອອກຈາກສະພາບແຕ່ງການກະຈັດກະຈາຍໃນຄວາມເປັນທາດຮ່ວມກັນຂອງພວກເຂົາ ໃຫ້ເປັນຊາດດຽວ, ພວກເຂົາມາຮອດປີ 1863, ຊຶ່ງເປັນວັນທີຂອງຄຳປະກາດການປົດປ່ອຍທາດ ທີ່ໄດ້ປົດປ່ອຍພວກທາດໃຫ້ເປັນອິດສະລະ. ຄຳພະຍາກອນເຖິງສົງຄາມກາງເມືອງໃນຢູດາຕາມຕົວອັກສອນ ສິ້ນສຸດລົງທີ່ສົງຄາມກາງເມືອງໃນຢູດາຜ່າຍວິນຍານ, ເພາະພຣະເຢຊູຊົງໃຊ້ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງສົງໜຶ່ງເພື່ອສຳແດງຈຸດສິ້ນສຸດຂອງສົງນັ້ນສະເໝີ, ເພາະພຣະອົງຄື Alpha ແລະ Omega.

ປະຫວັດສາດຂອງປີ 1863 ໄດ້ຖືກສະແດງໂດຍປະຫວັດສາດຂອງປີ 742 ກ່ອນ ຄ.ສ., ເມື່ອຜູ້ພະຍາກອນ ເອຊາຍາ ພ້ອມກັບບຸດຊາຍຂອງທ່ານ ໄດ້ນຳສານຂ່າວມາເຖິງກະສັດຊີວິຣ້າຍແຫ່ງຢູດາ (Ahaz). ປີ 742 ກ່ອນ ຄ.ສ. ໃນຂໍ້ຄວາມນີ້ ຖືກສະແດງໂດຍຄຳພະຍານຂອງກະສັດ Ahaz, ຜູ້ຊຶ້ງເປັນກະສັດແຫ່ງຢູດາ ແລະໄດ້ປົດການປະກອບພິທີໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະໃຫ້ມະຫາປະໂຮຫິດຂອງຕົນສ້າງແບບຈຳລອງຂອງວິຫານຊີເຣຍຂຶ້ນໃນເຂດບໍລິເວນແຫ່ງພຣະວິຫານຜ່າຍໂລກຂອງພຣະເຈົ້າເອງ.

ໃນປະຫວັດຂອງກະສັດອາຮາດຜູ້ຊີວິຣ້າຍ (ຊຶ່ງໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ເປັນປີ 742 ກ່ອນ ຄ.ສ. ໂດຍຄຳພະຍາກອນຂອງອີຊາຍາ), ຜູ້ນຳແຫ່ງເຢຣູຊາເລັມໄດ້ນຳການນະມັດສະການຄວາມເປັນຄົນຕ່າງສາສະໜາ (ຄາທອລິກ) ເຂົ້າມາໃນຄຣິດຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ດັ່ງທີ່ Adventism ແຫ່ງ Laodicea ໄດ້ຫວນກັບໄປຫາວິທີການຂອງ Protestantism ທີ່ຫຼີກຖອຍເພື່ອປະຖິ້ມຂ່າວສານຂອງໂມເຊ

ຊົງໄດ້ຖືກນຳມາໂດຍເຈລິຍາ. ໃນປີ 742 ກ່ອນ ຄ.ສ. ອີຊາຢາໄດ້ຜິບໜ້າຕ່າງກະສັດແຫ່ງຢູດາຜູ້ຊົວຮ້າຍ ທີ່ບາຍທາງນ້ຳຂອງສະນຳເທິງ ທີ່ທຶງນາຂອງຄົນຊັກຜ້າ, ແລະເມື່ອລາວໄປນັ້ນ ລາວໄດ້ພາບຸດຊາຍຂອງຕົນໄປນຳ. ຊີຂອງບຸດຊາຍນັ້ນເປັນໝາຍສຳຄັນ, ແລະເມື່ອສາດສະດາຈາກຢູດາໄດ້ຜິບໜ້າຕ່າງກະສັດເຢຣ໌ໂບອາມ ລາວກໍໄດ້ໃຫ້ໝາຍສຳຄັນແກ່ພຣະອົງເຊັ່ນກັນ.

ເບີ້ແມ, ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ບັນດາເດັກນ້ອຍທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນ
ເປັນເຄື່ອງໝາຍ ແລະ ເປັນການອັດສະຈັນໃນອິດສະຣາເອນ ຈາກພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ,
ຜູ້ປະທັບຢູ່ເທິງພູຊີໂອນ. ເອຊາຢາ 8:18.

ຊີຂອງບຸດຊາຍຂອງອີຊາຢາທີ່ວ່າ "Shearjashub" ໝາຍເຖິງ "ຊາກທີ່ເຫຼືອຈະກັບຄືນມາ." ບັນດາຜູ້ທີ່
"ກັບຄືນມາ" ອັນເປັນຜູ້ປະກອບກັນຂຶ້ນເປັນຊາກທີ່ເຫຼືອນັ້ນ
ແມ່ນບັນດາຜູ້ທີ່ຄອຍຖ້າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນຊ່ວງເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ.

ແລະຂ້າພະເຈົ້າຈະຄອຍຖ້າພຣະຢາເວ, ຜູ້ຊົງຊົ່ວພຣະພັກຂອງພຣະອົງຈາກວົງວານຂອງຢາໂຄບ,
ແລະຂ້າພະເຈົ້າຈະມອງຫາພຣະອົງ. ເບີ້ແມ, ຂ້າພະເຈົ້າ
ແລະບັນດາລູກທີ່ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງປະທານໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ ເປັນໝາຍສຳຄັນ
ແລະເປັນການອັດສະຈັນໃນອິດສະຣາເອນ ຈາກພຣະຢາເວຈອມໂຍທາ, ຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ເທິງພູຊີໂອນ.
ເອຊາຢາ 8:17, 18.

ເມື່ອອີຊາຢາໄດ້ປະຕິສຳພັນກັບກະສັດອາຮາດຜູ້ຊົວຮ້າຍໃນປີ 742 ກ່ອນ ຄ.ສ., ທ່ານເປັນຕົວແທນຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້
"ລ່ຖ້າ," ເພາະບັນດາສາດສະດາທັງຫຼາຍກຳລັງເວົ້າເຖິງວັນສຸດທ້າຍ, ແລະຜູ້ທີ່"ລ່ຖ້າ" ໃນວັນສຸດທ້າຍນັ້ນ
ຄືຜູ້ທີ່ໄດ້ປະສົບກັບຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ. ເຢເຣມຣ໌ຄິດວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຕົວະ ແລະໄດ້ຍັບຍັ້ງຜົນໄວ້,
ແລະອີຊາຢາຄິດວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ອນ "ພຣະພັກຂອງພຣະອົງໄວ້ຈາກພົງພັນຂອງຢາໂຄບ,"
ແຕ່ອີຊາຢາໄດ້ຕັ້ງໃຈວ່າທ່ານຈະລ່ຖ້າ ແລະຈະເຜົາຄອຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຊົງເປັນຕົວແທນຂອງ "ຄົນສະຫຼາດ"
ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ມີມົດຊັກຊ້າ. ບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ກັບຄືນມາ ແລະແຍກສົງໄສອອກຈາກສົງຕ່າງໆ,
ຜູ້ທີ່ຈະກາຍເປັນບາກສຽງຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ ໄດ້ຖືກປະທັບຕາໄວ້,
ແລະເພາະສະນັ້ນຈຶ່ງຖືກນຳໄປບຽບທຽບກັບບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ.

ແລະຫຼາຍຄົນໃນພວກເຂົາຈະສະດຸດ, ແລະລົ້ມລົງ, ແລະແຕກຫັກ, ແລະຖືກດັກຈັບ, ແລະຖືກຈັບໄປ.
ຈົ່ງມັດຄຳພະຍານໄວ້, ແລະປະທັບຕາພຣະບັນຍັດໄວ້ທຳມາກາງສາວິກຂອງເຮົາ.
ແລະຂ້ານ້ອຍຈະຄອຍຖ້າພຣະເຢຣ໌ໂບ, ຜູ້ຊົງຊ່ວນພຣະພັກຂອງພຣະອົງຈາກເຊື້ອສາຍຢາໂຄບ,
ແລະຂ້ານ້ອຍຈະເຜົາຄອຍພຣະອົງ. ຈົ່ງເບີ້,
ຂ້ານ້ອຍແລະລູກທັງຫຼາຍທີ່ພຣະເຢຣ໌ໂບປະທານໃຫ້ແກ່ຂ້ານ້ອຍ
ເປັນເຄື່ອງໝາຍແລະເປັນການອັດສະຈັນໃນອິດສະຣາເອນຈາກພຣະເຢຣ໌ໂບຈອມໂຍທາ,
ຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ເທິງພູຊີໂອນ. ແລະເມື່ອພວກເຂົາຈະເວົ້າແກ່ພວກເຈົ້າວ່າ,
ຈົ່ງໄປສອບຖາມຜູ້ມີວິນຍານຄຸ້ນເຄີຍ, ແລະພວກໝໍຜູ້ກະຊົບແລະພົມພາ:
ປະຊາຊົນບໍ່ຄວນສອບຖາມພຣະຂອງຕົນຫຼື? ຈະໄປຫາຄົນຕາຍເພື່ອຄົນເປັນຫຼື?
ຈົ່ງໝັ່ນໄປຫາພຣະບັນຍັດແລະຄຳພະຍານ: ຖ້າພວກເຂົາບໍ່ເວົ້າຕາມພຣະຄຳນີ້,
ກໍເພາະບໍ່ມີແສງສະຫວ່າງໃນພວກເຂົາ. ອີຊາຢາ 8:16–20.

ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ການສຶກສານີ້ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

"ເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຖ້ອຍຄຳຂອງຊົດເດັກໄວທ໌, ແຕ່ເປັນຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ແລະຜູ້ສົ່ງສານຂອງພຣະອົງໄດ້ມອບຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າເພື່ອຈະມອບໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ.
ພຣະເຈົ້າຊົງເອົາພວກທ່ານໃຫ້ເຊົາເຮັດວຽກຂັດຂວາງພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປ.
ໄດ້ມີຄຳສັ່ງສອນຫຼາຍປະການຖືກປະທານໄວ້ກ່ຽວກັບຄົນທີ່ອ້າງວ່າຕົນເປັນຄຣິດສະຕຽນ

ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງສະແດງຄຸນລັກສະນະຂອງຊາຕານ,
ຂັດຂວາງການກ້າວໜ້າຂອງຄວາມຈິງໃນດ້ານຈິດໃຈ, ຖ້ອຍຄຳ, ແລະການກະທຳ,
ແລະກຳລັງຕິດຕາມເດີນໄປຢ່າງແນ່ນອນໃນເສັ້ນທາງທີ່ຊາຕານກຳລັງນຳພາພວກເຂົາໄປ.
ໃນຄວາມແຂງກະດ້າງແຫ່ງໃຈຂອງພວກເຂົາ
ພວກເຂົາໄດ້ຍຶດກຸມອຳນາດທີ່ບໍ່ໄດ້ເປັນຂອງພວກເຂົາໂດຍປະການໃດເລີຍ ແລະຊຶ້ງພວກເຂົາບໍ່ຄວນໃຊ້.
ອາຈານຜູ້ຍິງໃຫຍ່ຕັດວ່າ, 'ເຮົາຈະຄວ້າລົງ, ຄວ້າລົງ, ຄວ້າລົງ.' ມະນຸດກ່າວຢູ່ໃນ Battle Creek ວ່າ,
'ພຣະວິຫານຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະວິຫານຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແມ່ນພວກເຮົາ'
ແຕ່ພວກເຂົາກຳລັງໃຊ້ໄຟສາມັນ. ໃຈຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ອ່ອນລົງ
ແລະຢູ່ໃນການຄວບຄຸມໂດຍພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ." Manuscript Releases, volume 13, 222.